

Sygn. akt I Ca 110/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie: SSO Iwona Podwójniak

SSR del. Magdalena Kościarz

Protokolant : st. sekr. sąd. Iwona Bartel

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2017 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa E. K. i J. W.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 11 stycznia 2017 roku, sygnatura akt I C 630/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1,2 i 3 w ten tylko sposób, że:

a) obniża kwoty zasądzone w punktach 1 i 2 z 5 203,43 złotych do kwot po 2 791 (dwa tysiące siedemset dziewięćdziesiąt jeden) złotych,

b) punktowi 3 nadaje brzmienie: "znosi wzajemnie koszty procesu",

I. oddala apelację w pozostałej części,

II. nie obciąża powodów E. K. i J. W. kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 110/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 lipca 2016 roku skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. powodowie J. W. i E. K. wnieśli o zasądzenie na ich rzecz od pozwanego kwoty 10.406,87 zł z odsetkami liczoną od dnia 03 listopada 2015 roku oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, iż kwota dochodzona pozwem stanowi równowartość podatku VAT, którego zwrot należy się powodom tytułem pełnej kompensacji szkody w związku z uszkodzeniem, w następstwie zerwania dachu, budynku mieszkalnego, objętego ochroną ubezpieczeniową przez pozwanego. Wypłata należnego powodom odszkodowania

miała nastąpić w oparciu o przedłożone przez nich faktury VAT. Tymczasem, pozwany nie kwestionując kosztorysu robót naprawczych przedstawionego przez powodów, wypłacił tytułem odszkodowania kwotę nieuwzględniającą należnego im zwrotu VAT w kwocie 10.406,87 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany, działający przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pełnomocnik pozwanego wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono na rzecz powodów łącznie kwotę 50.071,84 zł, w oparciu o zaakceptowany przez pozwanego, a przedłożony przez powodów kosztorys ofertowy w kwocie netto, przy uwzględnieniu zużycia technicznego budynku wynikającego z polisy. Z kolei, kwoty objęte fakturami VAT, przy uwzględnieniu zużycia technicznego w wartości brutto są tożsame z wypłaconym już odszkodowaniem.

Zaskarżonym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łasku I Wydział Cywilny z dnia 11 stycznia 2017 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 630/16, z powództwa J. W. i E. K. przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę, Sąd w pkt 1 i 2 zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwoty po 5.203,43 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 03 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. W pkt 3 sentencji wyroku, Sąd Rejonowy w Łasku zasądził od pozwanego na rzecz każdego z powodów kwoty po 260,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach:

Powodowie J. W. i E. K. są w równych częściach (po jednej drugiej) współwłaścicielami gospodarstwa rolnego położonego w miejscowości C. w gminie W.. W skład gospodarstwa wchodzi m.in. dom mieszkalny jednorodzinny. Przedmiotowe gospodarstwo powodowie ubezpieczyli w ramach obowiązkowego ubezpieczenia budynków w pozwanym (...) Zakładzie (...). S.A. na okres od 1 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku. Ubezpieczenie było kontynuacją ubezpieczenia z poprzednich lat. Suma ubezpieczenia domu jednorodzinnego została określona na kwotę 643.500,00 zł, przy uwzględnieniu 10% zużycia budynku. W dniu 18 lipca 2015 roku, w wyniku silnego wiatru, doszło do uszkodzenia budynku mieszkalnego powodów (zerwania dachu). Powodowie zgłosili szkodę pozwanemu i w toku postępowania likwidacyjnego przedłożyli kosztorys napraw. W jego ramach, powodowie ujęli zarówno koszt napraw, od których nie był pobierany podatek VAT, jak również te naprawy, które tym podatkiem były obciążone. Kosztorys opiewał na kwotę 55.635,38 zł. Powodowie złożyli pozwanemu faktury VAT na prace związane z naprawą budynku na łączną kwotę 45.247,24 zł netto, a więc 55.654,10 zł brutto. Prace i materiały objęte fakturami zostały obciążone 23% podatkiem VAT.

Jak ustalił Sąd Rejonowy, pozwany zaakceptował złożony kosztorys. Do wyliczenia odszkodowania przyjął jednak wynikające z niego wartości netto i ustalił wysokość odszkodowania na kwotę 50.071,84 zł, którą to kwotę wypłacił po połowie każdemu z powodów. Następnie, po przedłożeniu przez powodów faktur VAT pozwany wskazał, że ich łączna wartość brutto wynosi 55.654,10 zł. Po potrąceniu, tytułem 10% zużycia budynku, kwota odszkodowania wynosiłaby 50.088,69 zł i byłaby tożsama z przyznanym odszkodowaniem, w związku z czym pozwany stwierdził brak podstaw do zwiększenia przyznanego odszkodowania, ponad kwotę już wypłaconą.

Po dokonaniu powyższych ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy w Łasku uznał powództwo za zasadne. Jak podkreślił Sąd pierwszej instancji, zgodnie z art. 805 k.c. ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Artykuł 59 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j.t. Dz.U. z 2016 r. poz. 2060) rolnik jest obowiązany zawrzeć umowę ubezpieczenia budynku wchodzącego w skład gospodarstwa rolnego od ognia i innych zdarzeń losowych. W niniejszej sprawie zaistniała szkoda w postaci uszkodzenia budynku mieszkalnego znajdującego się w gospodarstwie rolnym należącym do powodów i ubezpieczonym w ramach ww. ubezpieczenia w (...) Zakładzie (...). Odpowiedzialność pozwanego nie była kwestionowana. Sporna była natomiast wysokość należnego odszkodowania. Sąd pierwszej instancji wskazał, iż

przepis art. 68 przywołanej wyżej ustawy przewiduje, że wysokość szkody ustala się bądź na podstawie cenników stosowanych przez zakład ubezpieczeń, a ustalenie wysokości szkody na podstawie tych cenników następuje w każdym przypadku niepodjęcia odbudowy, naprawy lub remontu budynku, bądź na podstawie kosztorysu wystawionego przez podmiot dokonujący odbudowy lub remontu budynku, odzwierciedlającego koszty związane z odbudową lub remontem, określone zgodnie z obowiązującymi w budownictwie zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych - przy uwzględnieniu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia. Jeżeli suma ubezpieczenia została ustalona według wartości rzeczywistej, uwzględnia się również faktyczne zużycie budynku od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń do dnia powstania szkody. Sąd Rejonowy w Łasku podkreślił, iż powodowie przedłożyli taki kosztorys, został on zaakceptowany przez pozwanego i w oparciu o wskazane w nim koszty ustalono wysokość odszkodowania, jednak pozwany oparł się wyłącznie na wartościach netto, a więc bez uwzględnienia podatku VAT. Tymczasem, jak wynika z niezaprzeczonych twierdzeń powoda i złożonych faktur, w kosztorysie uwzględniono także naprawy obciążone tym podatkiem. Pozwany poinformował powodów, że ewentualna dopłata uwzględniająca ów podatek jest możliwa po przedłożeniu dokumentów (faktur). Jednakże po ich załączeniu ubezpieczyciel uznał, że biorąc pod uwagę ich wartość odszkodowanie, uwzględniające 10 % zużycie, będzie praktycznie tożsame z tym już ustalonym, co powoduje bezzasadność uwzględnienia podatku VAT.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, nie sposób zgodzić się z taką argumentacją pozwanego, skoro polski system prawa cywilnego przewiduje zasadę pełnej kompensacji szkody (art. 361 § 2 k.c.) i nie budzi wątpliwości Sądu to, że odszkodowanie ustalone według cen materiałów i usług, winno obejmować kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego. Sąd Rejonowy wskazał, iż powodowie nie będący płatnikami VAT nie mają możliwości odliczenia tego podatku, zatem winien on być uwzględniony w należnej im kompensacie. Nadto, Sąd zwrócił uwagę, iż przedstawiony kosztorys obejmował zarówno pozycje niepodlegające temu podatkowi, jak i pozycje „owatowane”. Tym samym, koszty tych prac lub materiałów, od których podatek od towarów i usług się należy, winny być zrekompensowane poszkodowanym z uwzględnieniem tego obciążenia, co zresztą pośrednio przyznał sam pozwany. Sąd Rejonowy wskazał, iż powodowie przedłożyli faktury VAT na łączną kwotę 45.247,24 zł netto. Przewidziany w nich 23% podatek wyniósł 10.406,86 zł i zwrot tej kwoty należy się powodom, bowiem tylko wówczas ich szkoda zostanie w pełni naprawiona. Sąd zwrócił uwagę, że powodów obciążył - jak wynika z faktur - podatek w tej właśnie skali, zatem nie można twierdzić, że w tym zakresie stają się oni bezpodstawnie wzbogaceni.

Podsumowując, Sąd pierwszej instancji podkreślił, że pozwany zaakceptował kosztorys przedstawiony przez powodów na łączną sumę 55.635,38 zł, w skład którego wchodziły zarówno prace i materiały obciążone podatkiem VAT, jak i nie opodatkowane, a tym samym nie ma podstaw do pozbawienia poszkodowanych prawa do zwrotu tego podatku, skoro nie mogą oni go sobie odliczyć. Sąd Rejonowy wskazał, iż wartość napraw „owatowanych” to 45.247,24 zł netto, a zatem sam podatek stanowi kwotę 10.406,86 zł i właśnie ta kwota winna być dopłacona poszkodowanym.

W dalszej kolejności Sąd pierwszej instancji odniósł się również do kwestii obniżenia odszkodowania przez ubezpieczyciela o 10% zużycia budynku podkreślając, iż istotnie art. 68 przywołanej na wstępie ustawy przewiduje, że jeżeli suma ubezpieczenia została ustalona według wartości rzeczywistej, uwzględnia się również faktyczne zużycie budynku od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń do dnia powstania szkody. Jednakże zdaniem Sądu Rejonowego w Łasku, przewidziana w umowie ubezpieczenia suma ubezpieczenia budynku mieszkalnego uwzględniała już 10% zużycie budynku ustalone na dzień 01 stycznia 2015 roku, wobec czego brak jest podstaw do pomniejszenia odszkodowania o wskaźnik zużycia budynku w odniesieniu do wartości początkowej. Wysokość szkody wynikająca z kosztorysu nie podlega bowiem, pomniejszeniu o stopień zużycia technicznego, gdyż został on już uwzględniony przy obliczeniu wartości rzeczywistej przedmiotu ubezpieczenia na potrzeby ustalenia sumy ubezpieczeniowej. Tym samym, w ocenie Sądu pierwszej instancji, odszkodowanie należne powodom powinno obejmować to, ile faktycznie musieli wydatkować poszkodowani dla przywrócenia stanu poprzedniego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że powodom należy się dodatkowo kwota 10.406,86 zł odpowiadająca podatkowi VAT od napraw i prac wskazanych w zaakceptowanym przez pozwanego kosztorysie, nie pomniejszona przy tym o stopień zużycia budynku. Sąd pierwszej instancji wskazał jednocześnie,

iż brak jest podstaw do przyznania powodom tej sumy solidarnie, gdyż solidarność musi wynikać z ustawy lub z czynności prawnej (art. 369 k.c.), zaś przepisy regulujące współwłasność jej nie przewidują, a nadto dochodzone roszczenie jest świadczeniem podzielnym i przez to, zgodnie z art. 379 § 1 k.c., dzieli się na tyle niezależnych od siebie części ilu jest wierzycieli, które to części są równe o ile z okoliczności nie wynika nic innego. Skoro więc, powodowie są współwłaścicielami w częściach równych, należne im odszkodowanie w wysokości 10.406,86 zł winno podlegać wypłacie dla każdego z nich po połowie. Z kolei, o odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 359 k.c. i art. 481 k.c. mając na względzie, że już 03 listopada 2015 roku pozwany dysponował pełnym zakresem informacji (w tym fakturami VAT) niezbędnymi do wypłaty odszkodowania we właściwej wysokości.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył pełnomocnik pozwanego, zaskarżając powyższy wyrok w całości. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucono:

1. naruszenie prawa materialnego tj.:

- art. 354 § 2, 361 § 1, 363 § 1, 805 § 2 pkt 1, 822 § 2, 824¹ § 1 k.c. poprzez zasądzenie odszkodowania przewyższającego rozmiar doznanej szkody,

- art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...), poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że dokonane przez pozwanego pomniejszenie wypłaty o 10% z tytułu zużycia technicznego budynku jest niezasadne,

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że różnica pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem, a kwotą wynikającą z faktur przedłożonych przez powodów wynosi 10.406,86 zł, podczas gdy różnica ta w rzeczywistości wynosi 5.582,26 zł, co oznacza, że powodowie dochodzili pozwem kwoty wyższej niż wynikająca z faktur,

3. naruszenie art. 227 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, co w konsekwencji pozwoliło na przyjęcie, że powodom przysługuje odszkodowanie w kwocie wyższej niż wypłacone.

Wskazując na powyższe pełnomocnik pozwanego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości,

2. zasądzenie od każdego z powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania za pierwszą instancję stosownie do wyniku sprawy oraz kosztów postępowania za drugą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest częściowo zasadna i jako taka zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego, wobec treści zarzutu zawartego w pkt 2 apelacji, skarżący co do zasady nie kwestionuje prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych, a jedynie podnosi, iż Sąd Rejonowy w Łasku dokonał niewłaściwie subsumpcji zebranego w sprawie materiału dowodowego i dopuścił się błędu w wyliczeniu należnego powodom odszkodowania. Podkreślić należy również, iż w zasadniczej dla rozstrzygnięcia części okoliczności faktyczne sprawy nie były pomiędzy stronami sporne. Bezsporny był zakres szkód i wysokość ustalonego i wypłaconego przez pozwanego odszkodowania, bowiem dochodzona pozwem kwota stanowi jedynie wartość podatku VAT, o którą pozwany pomniejszył wypłacone odszkodowanie. Błędne ustalenie przez Sąd Rejonowy tej kwestii i w jego efekcie ustalenie wysokości szkody powstałej na gruncie niniejszej sprawy wynika przede wszystkim z nie uwzględnienia przez Sąd pierwszej instancji, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono na rzecz powodów kwotę, która zawierała również podatek VAT i dokonał tym samym błędnych wyliczeń matematycznych.

Bezspornie, bowiem w toku postępowania likwidacyjnego powodowie przedstawili ubezpieczycielowi faktury VAT opiewające łącznie na kwotę 55.564,10 zł brutto, na którą jak słusznie ustalił Sąd Rejonowy składały się: kwota 45.247,24 zł tytułem prac związanych z naprawą budynku oraz kwota 10.406,87 zł tytułem podatku VAT należnego od tych prac i materiałów. Pozwany, po zakończeniu postępowania likwidacyjnego, wypłacił na rzecz powodów łącznie kwotę 50.071,84 zł, a zatem kwotę niższą niż wynikająca z przedstawionych faktur jedynie o kwotę 5.582,26 zł, a nie jak wskazywali powodowie i błędnie wyliczył to Sąd Rejonowy w Łasku, o kwotę 10.406,87 zł. W pozostałym zakresie, Sąd Okręgowy, w całej rozciągłości podziela argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia oraz odsyła do ponownej, uważnej lektury, gdyż zbędne jest w tym miejscu powielanie jego treści. Zwłaszcza, że celowo zostało to uczynione wyżej, dla podkreślenia słuszności dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń i rozważań. Fakt, iż pełnomocnik pozwanego inaczej interpretuje zgromadzony materiał dowodowy i wyciąga na tej podstawie odmienne wnioski nie może stanowić samoistnej podstawy do uwzględnienia apelacji. Podniesione przez skarżącego w uzasadnieniu apelacji zarzuty znajdują szczegółowe wyjaśnienie w uzasadnieniu Sądu Rejonowego. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że brak jest podstaw do przychylenia się do apelacji w pozostałej części, którą oceniać należy, tylko i wyłącznie, jako polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu pierwszej instancji.

Przechodząc do oceny zarzutów apelacji, w pierwszej kolejności należy rozważyć zarzut strony pozwanej dotyczący naruszenia art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 ze zm., dalej: ustawa UbezpObowU) przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że dokonane przez pozwanego pomniejszenie wypłaty odszkodowania o 10% z tytułu zużycia technicznego budynku jest niezasadne. Przywołany przepis przewiduje, że wysokość szkody ustala się, z uwzględnieniem art. 69, na podstawie kosztorysu wystawionego przez podmiot dokonujący odbudowy lub remontu budynku, odzwierciedlającego koszty związane z odbudową lub remontem, określone zgodnie z obowiązującymi w budownictwie zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych - przy uwzględnieniu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia. Jeżeli przy tym suma ubezpieczenia została ustalona według wartości rzeczywistej, uwzględnia się również faktyczne zużycie budynku od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń do dnia powstania szkody. Strona pozwana, z treści przywołanego przepisu, wyprowadziła wniosek, że wysokość odszkodowania - w sytuacji, gdy określana jest na podstawie kosztorysu sporządzonego w oparciu o aktualne ceny materiałów i robocizny - powinna być obliczona w ten sposób, że wysokość szkody obliczoną na podstawie kosztorysu winno się pomniejszyć o przyjęty przez ubezpieczyciela współczynnik zużycia budynku. Z tym stanowiskiem skarżącego, jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy w Łasku, zgodzić się nie można. Z treści art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy UbezpObowU, a wbrew stanowisku apelującego, nie wynika, aby ustalone koszty naprawienia szkody miały być pomniejszane o ustalony w dokumencie ubezpieczenia stopień zużycia budynku. Zdaniem Sądu Okręgowego, ograniczenie odpowiedzialności ubezpieczyciela winno wynikać w sposób jasny z zapisów ustawy. Przekonuje o tym przepis art. 13 ust. 3 ustawy UbezpObowU przewidujący, że odszkodowanie z ubezpieczenia mienia musi odpowiadać wysokości szkody oraz mieścić się w granicach sumy ubezpieczenia. Celem ubezpieczenia obowiązkowego jest bowiem, umożliwienie ubezpieczonemu naprawy zniszczonego na skutek zdarzeń losowych mienia. Gdyby wysokość odszkodowania była ustalana w sposób wskazany przez stronę pozwaną, cel ten oczywiście nie mógłby zostać osiągnięty.

W ocenie Sądu Okręgowego, stopień zużycia budynków służy jedynie do określenia sumy ubezpieczenia. Suma ubezpieczenia to określona w umowie ubezpieczenia kwota pieniężna stanowiąca górną granicę świadczenia zakładu ubezpieczeń czyli górna granica jego odpowiedzialności. Wysokość sumy ubezpieczenia winna odpowiadać wartości ubezpieczonego mienia wyrażonej w pieniądzu. Zgodnie z art. 70 ust. 1 ustawy UbezpObowU sumę ubezpieczenia, odrębnie dla każdego budynku rolniczego, ustala ubezpieczający z zakładem ubezpieczeń, a nadto ust. 2 pkt 1 art. 70 wskazuje, że suma ubezpieczenia budynku rolniczego może odpowiadać wartości rzeczywistej tego budynku, przez którą rozumie się wartość budynku w stanie nowym w dniu zawarcia umowy, pomniejszoną o stopień zużycia budynku rolniczego, jeśli przedmiotem ubezpieczenia nie jest budynek nowy. Właśnie w taki sposób została ustalona suma ubezpieczenia w umowie zawartej pomiędzy stronami niniejszego postępowania. Suma ubezpieczenia określona w oparciu o rzeczywistą wartość budynku ma w założeniu odzwierciedlać stan budynku,

bowiem podlega stosownemu zmniejszeniu do procentowego zużycia technicznego budynku. Przepis art. 70 ustawy UbezpObowU stanowi swoiste zabezpieczenie przed ewentualnym bezpodstawnym wzbogaceniem poszkodowanego. Suma ubezpieczenia odpowiadająca rzeczywistej wartości budynku, przez którą rozumie się wartość w stanie nowym w dniu zawarcia umowy pomniejszoną o stopień zużycia budynku rolniczego, uwzględnia już bowiem spadek wartości danego budynku, z uwagi na jego zużycie i tym samym zabezpiecza fiskalne interesy zakładu ubezpieczeń. Stąd też ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie równe wysokości poniesionej przez ubezpieczonego szkody, jednak z uwzględnieniem ograniczenia odpowiedzialności do wysokości sumy ubezpieczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu I Wydział Cywilny z dnia 21 sierpnia 2013 r., I ACa 748/13, Legalis Nr 1066937). Podkreślić należy, iż nawet w sytuacji, gdy szkoda powstała w budynku, rozumiana, jako koszt naprawy tego budynku udokumentowany kosztorysem, byłaby większa niż suma ubezpieczenia, to poszkodowany i tak nie uzyskałby odszkodowania większego, niż określona suma ubezpieczenia. Regulacje przewidziane w art. 70 ustawy UbezpObowU służą, zatem jedynie dostosowaniu sumy ubezpieczenia do wartości ubezpieczonego mienia. Zdaniem Sądu drugiej instancji, mając na uwadze treść przepisu art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy UbezpObowU, wysokość odszkodowania winna zatem odpowiadać wysokości zaistniałej szkody, którą należy utożsamiać z kosztem przywrócenia zabudowań powodów do stanu sprzed szkody. Podstawą ustalenia wysokości szkody powinien być kosztorys odzwierciedlający koszty związane z odbudową lub remontem, określony zgodnie z obowiązującymi w budownictwie zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych - przy uwzględnieniu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia. W przedmiotowej sprawie, powodowie przedstawili kosztorys napraw uszkodzonego budynku, do którego to kosztorysu, strona pozwana nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń.

Mając na uwadze powyższe oraz przyjmując, iż ustalenie sumy ubezpieczenia według wartości rzeczywistej budynku przy jej pomniejszeniu o stopień zużycia budynku rolniczego, a następnie pomniejszenie wysokości szkody o taki sam procent zużycia budynku, pozostawałoby w sprzeczności z podstawowymi zasadami odpowiedzialności odszkodowawczej, określonymi w art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 13 ust. 3 ustawy UbezpObowU oraz stanowiłoby nieuzasadnione pokrzywdzenie osoby poszkodowanej i nieuprawnione wzbogacenie ubezpieczyciela kosztem pokrzywdzonego, Sąd Okręgowy, w pełni podzielając tożsame stanowisko Sądu Rejonowego, uznał ten zarzut apelacji za bezzasadny.

Z kolei uwzględniając, iż odszkodowanie powinno obejmować to, ile faktycznie poszkodowany musi wydatkować dla przywrócenia stanu poprzedniego, oczywistym jest, że J. W. i E. K., którzy ponieśli koszt podatku VAT wliczonego w cenę zakupionych materiałów i usług, należy się w ramach zasady pełnej kompensacji, zwrot tej kwoty, gdyż powodowie niebędący płatnikami podatku VAT nie mają możliwości jego odliczenia w inny sposób. Podzielając stanowisko Sądu Rejonowego w Łasku również w tej kwestii i uznając, iż co do zasady prawidłowo została określona wysokość szkody przez ten Sąd, Sąd Okręgowy, wskazuje jednocześnie, iż rację ma skarżący, że Sąd pierwszej instancji błędnie wyliczył, przy uwzględnieniu dotychczas wypłaconych sum, iż powodom tytułem zwrotu podatku VAT należy wypłacić całą kwotę 10.406,87 zł, gdy tymczasem z przedłożonych przez powodów i zaakceptowanych przez pozwanego, faktur opiewających na kwotę 55.564,10 zł (brutto) pozwany zapłacił już kwotę 50.071,84 zł, a zatem różnica w kwocie żądanej przez poszkodowanych do zapłaty tytułem odszkodowania, stanowi kwotę 5.582,26 zł, a nie jak wskazywali na to powodowie i jak przyjął Sąd Rejonowy kwotę 10.406,87 zł. Przy takim bowiem założeniu, przyznane odszkodowanie przewyższałoby, jak trafnie argumentuje skarżący, rozmiar doznanej szkody, skoro do wypłaconej już kwoty 50.071,84 zł dodano powodom jeszcze kwotę 10.406,87 zł, co łącznie stanowi sumę 60.478,71 zł, a więc wyższą od kwoty 55.564,10 zł (brutto), wynikającą ze złożonych faktur.

W związku z powyższym, w oparciu o treść art. 386 § 1 k.p.c., zaskarżony wyrok należało zmienić w ten tylko sposób, że obniżono zasądzone od pozwanego (...) S.A. na rzecz każdego z powodów kwoty z 5.203,43 zł do kwot po 2.791,00 zł, a w pozostałej części apelację oddalono.

Mając na uwadze powyższe, apelacja strony pozwanej okazała się zasadna, co do kwoty 4.824,61 zł.

Zmiana zaskarżonego wyroku, co do istoty sprawy, spowodowała konieczność zmiany wyroku także w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu i dlatego też Sąd Odwoławczy, w oparciu o treść art. 100 k.p.c., postanowił znieść wzajemnie między stronami koszty procesu w pierwszej instancji.

O kosztach, jak w pkt III wyroku Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c., mając na uwadze charakter sprawy oraz sytuację osobistą i majątkową powodów.